

EL MÉS CALENT ÉS A L'AIGÜERA

EXPOSICIÓ
FUNDACIÓ FELÍCIA FUSTER
12.02.20 — 03.04.20

PAULA GIBERT ROSET
ITHAN GIBLA
ORIOI M. MARTÍ
TAMARA ABLAMEIKO
GERARD GALIÁN
HELENA CIVIT KOPEINIG

Fundació
Felícia Fuster

EL MÉS CALENT ÉS A L'AIGÜERA

«El més calent és a l'aigüera» és el títol de l'exposició que presenta els treballs de Paula Gibert Roset, Ithan GiBla, Oriol M.Martí, Tamara Ablameiko, Gerard Galián i Helena Civit Kopeinig.

L'expressió, malgrat que a primer cop d'ull pugui semblar una cànvida gosadia, no esdevé gens gratuïta. Com sabeu, prové d'un refrany que es fa servir per dir que tot està per fer. La dita s'origina en el comentari que engegaven les mestresses a qui tingués gana o pressa per menjar quan elles encara no havien tingut temps de preparar-lo. D'aquesta manera, es treien de sobre els afamats i també els que no havien estat convidats a l'àpat.

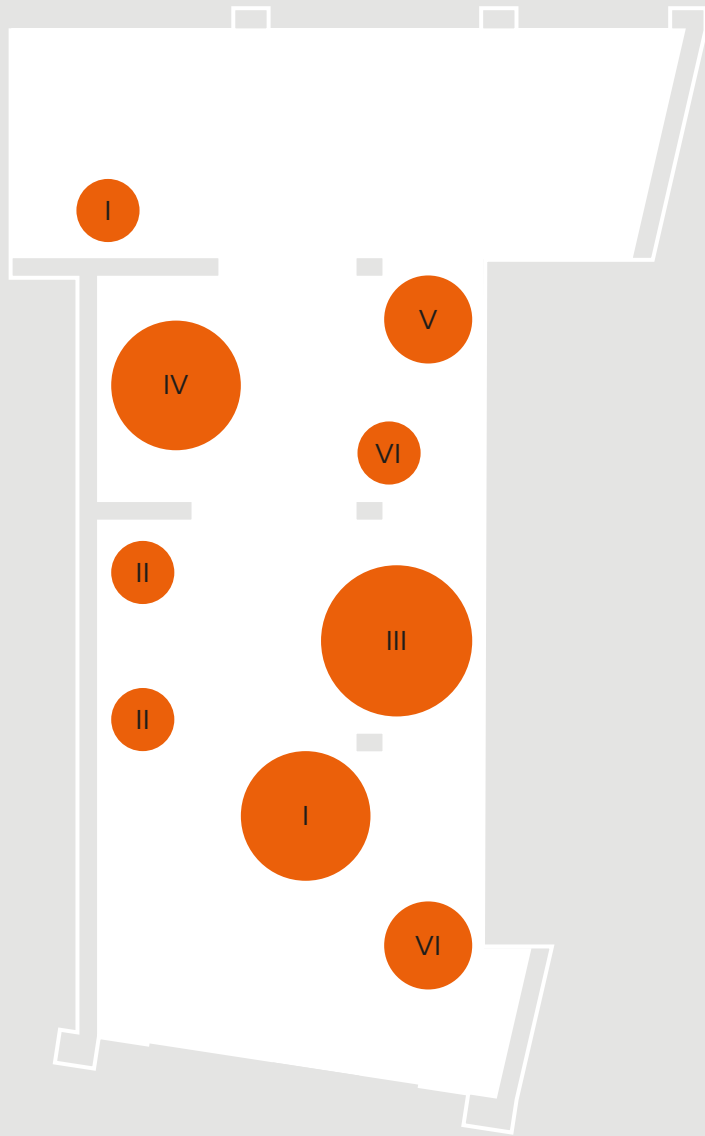
Trobem revelador que els sis artistes hagin acordat aquest nom per a l'exposició, perquè predisposa l'espectador a certes lectures. *A priori*, podem pensar que a la sala no trobarem res del que ens esperem trobar, o que potser el que hi haurà estarà a mitges, o que, fins i tot, no hi haurà res.

També podem pensar que el títol interpel·la els processos creatius amb els seus dubtes, indecisions, cavil·lacions i idees característics, que queden estroncats o a mig fer. Perquè aturar-se i reflexionar no només és idiosincràtic del fet artístic, sinó també necessari i productiu.

Potser el títol senzillament ens anuncia una situació vital, en la qual es troben tots ells després d'haver-se graduat en belles arts.

Per fer la guitza o per tranquil·litzar les inquietuds que us pot haver generat, fem un espòiler: sí que hi ha obra a l'exposició i les propostes que veureu han estat realitzades després que s'hagin arremangat, i hagin cuinat i netejat bastantes piques. Si bé són propostes d'artistes que inicien la seva trajectòria, s'hi detecta l'interès per desenvolupar un treball ben fet, produir contingut i generar pensament crític.

Desitgem que tingueu un bon àpat!

I	P.08
PAULA GIBERT ROSET	
II	P.12
ITHAN GIBLA	
III	P.16
ORIOL M. MARTÍ	
IV	P.20
TAMARA ABLAMEIKO	
V	P.24
GERARD GALIÁN	
VI	P.28
HELENA CIVIT KOPEINIG	

PAULA GIBERT ROSET

Paula Gibert Roset explora la idea de vincle entre persones, llocs i moments, des de la convicció que l'única manera de generar-lo és movent les coses de lloc i mesclant-les. Desplaçar, omplir, buidar, contenir i construir són les accions principals en les quals l'artista es basa mentre treballa amb els materials que li proporciona l'entorn on es troba.

EXPOSA

Volcà de volcans
Argila cuita i greda volcànica
20 x 40 x 40 cm
2019

De Rocanegra a Blackstone
Acció, vídeo
3' 53"
2019

Un terreny acotat, la zona volcànica de la Garrotxa, com a punt de partida i espai d'anàlisi. Una matèria primera, la greda volcànica, com a element a desplaçar i modificar. Un lloc i un material que prenen protagonisme per parlar i pensar sobre geografia, distància, temps i cooperació.

La intenció és apropiar-se de la qualitat intrínseca dels volcans com a agents generadors de paisatge, per modificar el que existeix, amb aquestes dues peces emmarcades dins d'un mateix context d'acció.

Volcà de volcans (2019) porta fins al límit la capacitat de representació de la matèria volcànica. La peça, feta d'argila cuita, prèviament mesclada amb la greda de diferents volcans de la zona volcànica, genera una unitat, un tot, i planteja una redundància matèrica, formal i de llenguatge.

L'obra *De Rocanegra a Blackstone* (2019) està concebuda per activar un desplaçament físic de la matèria volcànica del volcà Rocanegra (Santa Pau). Moure la greda fins al carreró Blackstone Ct (San Francisco) i emplenar el buit que deixen les lletres «BLACKSTONE» gravades a l'asfalt va servir per relacionar aquests dos indrets i generar un vincle matèric més enllà del nom, que ja els uneix.

El més calent és a l'aiguera.
Exposició

Fundació Felícia Fuster
Barcelona

ITHAN GIBLA

Ithan GiBla manté una pràctica majoritàriament basada en l'arxiu o en el recurs de l'objecte trobat, entesos aquests com a propulsors o motors de recerques artístiques. La banalitat i la quotidianitat és allò que l'impulsa a tractar temes com ara l'arxiu, la còpia, l'error o el *fake*, així com la poètica de l'absurd o la crítica a la representació. També sorgeixen preocupacions que van implícites a les diferents capes de significat del seu treball, com és la identitat de l'individu.

EXPOSA

Dissolucions d'una muntanya
Arxius intervinguts
29 × 21 cm (Sèrie de 12)
2019

Above the horizon
Found footage, vídeo i so, 5' 8''
(<https://vimeo.com/339411092>)
2019

ithangibla@gmail.com
ithangibla.hotglue.me/

Dissolucions d'una muntanya (2019) forma part del projecte *Paisatges per a Marta* (2019), en el qual es plantegen dubtes entorn de la imatge, i per a aquest propòsit fa servir dos nexes principals: d'una banda, unes fotografies de paisatges rescatades d'un llibre de natura i, de l'altra, el llibre *Le Malentendu* (1944), d'Albert Camus. Més concretament, utilitza el personatge de la Marta, una dona que somia amb uns paratges que mai no ha vist però que són el motor que l'ajuda a canviar la seva vida. El relat de Camus, doncs, és el que li possibilita articular el projecte per explicar la seva narració.

A partir d'un procés experimental amb les fotografies, realitza diferents exercicis que li permeten tractar qüestions relatives a la imatge. La reproductibilitat, la pèrdua o la capacitat de representació són valors que intenta subvertir mitjançant diversos procediments. Les imatges deixaran de ser representacions d'allò que existeix per passar a tenir altres capes de significat.

En Dissolucions d'una muntanya (2019), actua directament sobre els paisatges. Per fer-ho, busca maneres de destrossar la seva imatge, de traspasar-la. Processos que resulten en maneres atípiques en la construcció d'imatges, per tal de reflexionar sobre la seva natura indicativa o el seu valor com a representació del món. Les noves imatges generades són el residu final d'un procés que queda atrapat o capturat en el seu resultat.

Above the horizon (2019) també forma part del projecte anteriorment esmentat i té una certa relació amb *Dissolucions d'una muntanya* (2019), ja que és un assaig que pretén dotar de moviment les imatges d'arxiu de paisatges, mitjançant un documental de 16 mm que simula ser un document científic –en concret, de meteorologia– datat l'any 1967. Podríem considerar-la una peça de *found footage*, on es redueix el cinema a la seva imatge mitjançant la dissecció, selecció i resignificació de l'arxiu. Una pel·lícula de caràcter experimental sense cap narració, que vol esdevenir un film d'índole contemplativa, sense inici ni final.

ORIOI M. MARTÍ

Oriol M. Martí centra el seu interès a investigar, analitzar i estimular relacions entre curiositats, tant simbòliques com prosaiques. Mitjançant un vincle experiencial amb la matèria, proposa noves arqueologies –objectes–, a partir de les quals assenyala la necessitat de combatre l'oblit de les «grans runes» del territori més proper, i també del més llunyà: de l'espai enigmàtic, o idíl·lic, que inevitablement avui es troba en lluita davant l'impacte del pas del temps.

EXPOSA

Foc

Morter i pigment, fum sobre cendra i terra

100 × 3,5 cm Ø c./u.; 200 × 200 cm

2019

Foc (2019) parteix d'una immersió en la memòria d'un petit poble de la comarca de l'Alt Camp, la Masó, mentre s'indaga sobre fragments de la seva història que, com arreu del país, temps després reclamen entre línies irrompre amb reiterats esquemes imposats.

Del segle XIV al segle XVI, l'obligació de complir a terminis un impost per fogatge –casa–, a fi d'establir un recompte postís de població, va dur el veïnat de pobles i ciutats –ni clergues, ni cavallers ni oficials reials– a generar valuoses col·lectes per cobrir les necessitats de les Corts Generals del Principat de Catalunya. Quantitats de jornals que, circumstancialment, només van resultar útils per despertar l'enginy social, davant la urgència de combatre l'abús dictat. Tot això va incitar a crear ocurrències, a voltes innocents i a la vegada sòlides, per evitar, així, pagar l'import.

Avui, encara que en un moment polític no tan diferent, el personatge de Marcus Tullius Tírró, un taquígraf històric, serveix com a símbol per a una obra en la qual es registren paraules que, com a signes, tenen un valor il·lusori.

Així mateix, com exposa el geògraf Yi-Fu Tuan en *Topofília* (1974), en aquest treball, el procés es planteja anàleg al que tindria un nen mentre es relaciona amb l'entorn i crea narratives transfigurades de la realitat. *Foc* (2019), fruit d'un diàleg entre codis materials i una dualitat entre conceptes sinònims, reprèn el repte d'intentar, a partir dels propis recursos, ocultar un «foc».

El més calent és a l'aiguera.
Exposició

TAMARA ABLAMEIKO

Tamara Ablameiko treballa sobre el procés cíclic que se centra a observar, conservar i posteriorment denunciar un fet, mitjançant un acte o una peça artística.

El seu interès és tractar què s'entén socialment per moral o immoral. Creu que el sol fet de parlar sobre allò que es considera correcte o incorrecte comporta una repressió, i això li resulta molt interessant. Sobretot l'atreu l'aspecte de jugar amb el límit d'allò que és ètic i quan deixa de ser-ho.

EXPOSA

Cabana
Collage analògic
50 x 70 cm
2019

Gallecs
Fotografia
25 x 34 cm
2019

Sense títol
Serigrafia sobre paper (Sèrie de 4)
29,7 x 21 cm
2019

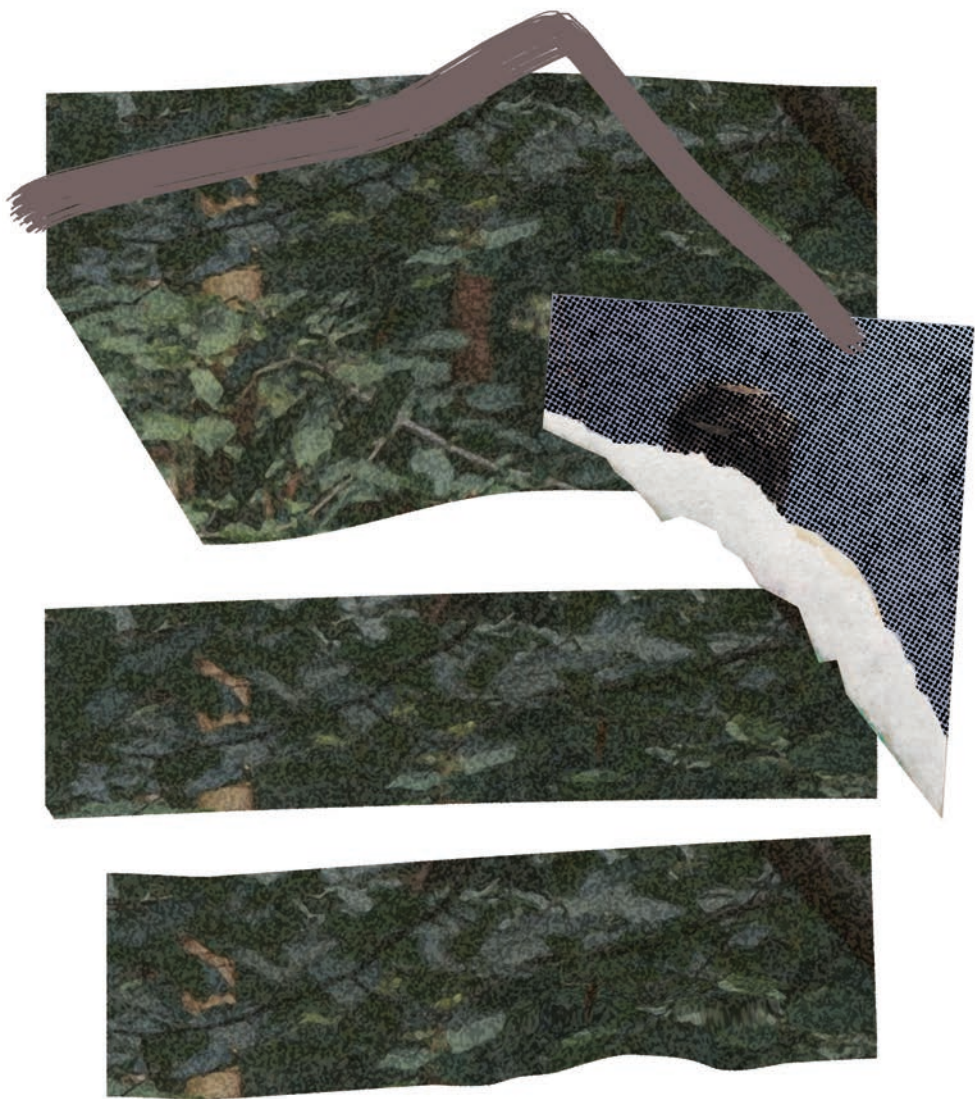
Escena in-móvil
Eines escanejades
50 x 70 cm
2019

tamara.ablameiko@gmail.com
instagram.com/ablameiko

L'obra *Escena in-móvil* (2019) és una reflexió a partir de l'art de la taxidèrmia sobre la mort i els rituals que aquesta genera. Aquesta tècnica redueix l'animal a la forma de la seva pell, a partir de l'acció de desprendre-se'n, de despullar-la d'un cos, de separar-la de la seva carn. D'aquesta manera, es creen tot de simbolismes i el nou cos es converteix en una mena d'objecte científic i/o museístic, que recull la nostra predilecció humana per intentar atrapar allò que ens resulta indomitable. En definitiva, el procés que es genera en *Escena in-móvil* és el desig d'investigar i manipular aquests vestigis i crear un imaginari a partir d'una troballa accidental –el cos mort d'un animal al bosc– i d'una tècnica ancestral, plena de connotacions.

De fet, les observacions quotidianes de la Tamara se centren a entendre que estem rodejats d'elements biològics que actuen dins d'un espai, en el qual mantenim una posició de visitants. Amb els seus desplaçaments pel bosc, estableix una relació molt propera amb el territori i el paisatge que ens envolta. La recerca de diferents rastres l'encaminen a una crítica basada en les emocions.

Les estructures socials, el temps, el fet col·laboratiu, la ironia, la naturalitat, són diferents aspectes d'aquesta peça, en la qual ha construït un inventari comparable amb un acte teatral, en el qual també s'ha servit del joc. Així mateix, és evident la dicotomia que s'estableix entre absència i presència dels diferents elements als quals fa menció.

El més calent és a l'aiguera.
Exposició

Fundació Felícia Fuster
Barcelona

GERARD GALIÁN

Gerard Galián treballa amb projectes d'investigació i pensament que, en la pràctica, s'acomoden a formats diversos, com ara la publicació, la fotografia o la reproducció material. És a través d'aquestes vies, i també a partir de l'escriptura, que els seus últims projectes s'han centrat a analitzar les condicions que fan possible generar veritats predictives i quina materialitat es desprèn d'aquestes narratives. També situa el seu camp d'estudi a fer una lectura materialista de les condicions històriques.

EXPOSA

Cap a una arquitectura de la defensa
Estructura de fusta
160 × 35 × 50 cm
2019

Impressió fotogràfica sobre alumini
50 × 30 cm
2019

Publicació
42 × 29,7 cm
2019

Elogi d'un pronom feble mal posat (2019) és un projecte de gran llargada que parteix de la investigació entorn dels relats de defensa i les necessitats de resguard. Dins d'aquest, *Cap a una arquitectura de la defensa* se centra en l'estudi dels búnquers construïts pel règim franquista, entre 1944 i 1955, a la serralada dels Pirineus, dissenyats per defensar-se d'un possible atac des del nord que no va ocórrer mai. Així, el projecte d'investigació mostra que els búnquers són, en realitat, la materialitat que ha quedat del relat històric que va justificar la seva construcció. Aquestes arquitectures van ser ideades per mitjà de l'estètica del refugi i estan caracteritzades per la singularitat de la forma que els dona l'eix de tir esglaonat.

L'existència del búnquer prové d'una predicció intuïtiva sobre una batalla imminent que havia de tenir lloc. Dins d'aquest camp premonitori, el búnquer és el resultat matèric d'una ficció. El parallogisme de tota la monumentalitat dels fortins rau en el fet que Franco pensava que serien útils quan volguessin travessar els Pirineus, una vegada acabada la Segona Guerra Mundial. Si més no, l'argument invàlid es va plantejar sense una voluntat d'engany. Una proposició de futur que, «per casualitat», no va ocórrer.

Amb tot això, el projecte es mostra com un assaig visual i narratiu, a partir de la recuperació de l'esdeveniment històric, proposant-ho dins de la conjuntura entorn de la premonició i la realitat material dels búnquers.

HELENA CIVIT KOPEINIG

Helena Civit Kopeinig segueix un camí d'exploració constant, multidisciplinari, que creua el treball objectual i matèric amb àmbits com ara la imatge, el tèxtil o el dibuix. Darrerament, investiga entorn de les formes materials que evoquen la quotidianitat i els afectes, i també entorn de les possibilitats de relacionar-se amb la temporalitat, amb allò visual i amb allò corpori, transitant sempre en les superfícies, en la pell i la fugacitat.

EXPOSA

S/T

Pissarra i claus
Mesures variables
2019

Niu

Escaiola, resina i marc de rusc
30 x 42 x 9 cm
2019

III

Pestanyes postisses, betum de Judea,
fusta i cera d'abelles
Mesures variables
2019

Ferides sembrades en el mur, trossets i vestigis. Petits objectes que es carreguen de sentit i de vivències, que pesen en la seva corporeïtat. Tenen una existència en el temps, canvien; volen ser cossos i són vulnerables com a tals. Habiten l'espai, s'hi repengen i s'hi adapten, i cauen en els marges i racons. De naturalesa eclèctica, això no obstant, sempre s'inscriuen en el llenguatge de la fragilitat, d'allò silenciós i punxant. La ferida, la interrupció, esdevé central.

Sense tractar d'ocupar mai el centre, allò insignificant reclama un apropament.

Les peces es mouen sempre en un joc de mostrar i velar, des de la superfície, des de l'entremig o la intuïció obscura, en reminiscències i al·lusions. Des de les pells de les quals es conformen, tracten de rebutjar les dicotomies: aparença i interior, forma i idea, allò natural i allò sintètic, ésser i objecte. Busquen més aviat una fluïdesa, o almenys la contaminació. Volen ser cossos en la seva porositat, mal·leables en la seva capacitat de ferir-se, de rebre i d'intercanviar.

El més calent és a l'aiguera.
Exposició

**2020. EXPOSICIÓ D'ARTISTES
GRADUATS EN BELLES ARTS
A LA UB (CURS 2018 – 2019)**

EL MÉS CALENT
ÉS A L'AIGÜERA

ESPAI EXPOSITIU

Fundació Felícia Fuster
C/ Camps i Fabrés, 3-11, baixos
08006 – Barcelona

ARTISTES

Paula Gibert Roset
Ithan Gibla
Oriol M. Martí
Tamara Ablameiko
Gerard Galián
Helena Civit Kopeinig

ORGANITZA I COORDINA

GIDC Art, Profesió i Docència
Equip docent i Oriol M. Martí

EQUIP DOCENT

Jordi Morell, Òscar Padilla,
Marta Negre, Joaquim Cantalozella
Nil Juan (Becari del GIDC)

AMB EL SUPORT

Fundació Felícia Fuster
Departament d'Arts Visuals i Disseny (UB)
Programa de Recerca, Millora i Innovació
en la Docència i l'Aprenentatge (RIMDA) (UB)

DISSENY

Oriol M. Martí

IL·LUSTRACIÓ

Tamara Sala

CORRECCIÓ

Maria Massot

IMPRES

Impremta Aubert
Pol. Ind. Can Coromines
17857 – Sant Joan les Fonts

